

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 23. listopada 2016 roku R2G (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z (...) w W. (dalej zwana również: „R2G”) wystąpiła przeciwko G. B. o zapłatę kwoty 1.562,50 zł wraz z odsetkami w wysokości ustawowej za opóźnienie od kwot:

- 649,38 zł od dnia 9. grudnia 2015 roku do dnia zapłaty,
- 913,12 zł od dnia 24. grudnia 2015 roku do dnia zapłaty,

a także o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód wskazał, że dochodzone roszczenie wynika z łączącej strony umowy o świadczenie usług przewozowych za pośrednictwem serwisu internetowego, na podstawie której strona pozwana zobowiązała się do uiszczenia ustalonego wynagrodzenia. Powód wskazał, iż wykonał umowę, na potwierdzenie czego wystawił faktury VAT, które nie zostały uregulowane przez pozwanego (pozew, k. 3-5).

W dniu 27. grudnia 2016 r., wydany został w sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (nakaz zapłaty, sygn. akt IX GNc 6937/16, k. 30).

W dniu 23. stycznia 2017 r. pozwany G. B. złożył sprzeciw od ww. nakazu zapłaty i zaskarżając go w całości, wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany zakwestionowała powództwo co do zasady. Podniósł, iż spełnił w całości świadczenie w zakresie w jakim było ono należne powodowi. Wskazał na brak podstaw do żądania zapłaty opłat dodatkowych za wysłanie paczek o rozmiarach niestandardowych (sprzeciw od nakazu zapłaty, k. 35-37).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Spółka R2G (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z (...) w W., prowadzi działalność gospodarczą polegającą na prowadzeniu serwisu internetowego apaczka.pl i świadczeniu usług logistycznych (okoliczności bezsporne).

Spółka R2G zawierała z kontrahentami umowy o świadczenie usług przewozowych przy pomocy serwisu internetowego apaczka.pl, które miały być wykonywane przy pomocy wybranego przez spółkę R2G operatora logistycznego. Zasady i warunki świadczenia usług, które obowiązywały przez cały okres trwania umowy, zostały określone w Regulaminie znajdującym się na stronie internetowej (...) świadczenia-usług. Cennik usług dostępny był dla zalogowanych klientów w (...) w zakładce (...) na S. Internetowej (§1.2.). A..pl poprzez stronę internetową pośredniczyła w zleceniu przez Klienta usług u Operatora Logistycznego. Jediną możliwością zlecenia takiej usługi było wypełnienie formularza „Nowe zlecenie” na stronie internetowej i wydrukowanie wygenerowanego w ten sposób listu przewozowego. Ręczne wypłnienie listu przewozowego skutkowało naliczeniem standardowej opłaty za usługę zgodnie z cennikiem operatora logistycznego. Klient zobowiązał się do rzetelnego i zgodnego ze stanem faktycznym wypełnienia formularza „Nowe zlecenie” – w szczególności zawartości, wymiarów oraz wagi przesyłki. Podania nieprawidłowych danych mogło spowodować odmówienie odbioru przesyłki przez kuriera, naliczenie opłat zgodnych ze stanem faktycznym oraz naliczenie kary umownej zgodnie z cennikiem (§3 pkt 1-3). W regulaminie wskazano, iż za wszystkie zrealizowane usługi apaczka.pl naliczy opłaty zgodnie z obowiązującym w momencie złożenia zlecenia cennikiem (§6.1.). Jedinym obowiązującym Klienta cennikiem był Cennik opisany w §1 pkt 2. Jeżeli dana usługa nie była wyszczególniona w cenniku, Klienta obowiązywał cennik opublikowany na stronach internetowych operatorów logistycznych: (...), (...), (...), (...), K-EX i S. (§6.3.). W §6 pkt 7 Regulaminu zaznaczono, że Klient przyjmuje do wiadomości i akceptuje fakt, że w wyjątkowych przypadkach za niektóre usługi dodatkowe (m. in. opłata do paczki

nietypowej, za dostarczenie rozszerzone), opłata może zostać naliczona po wykonaniu usługi i zobowiązuje się opłacić różnicę w wezwaniu apaczka.pl (okoliczności bezsporne; regulamin, k. 15-16).

W dniu 3. lutego 2015 roku spółka R2G zawarła z G. B., prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą (...)G. (...) G. B. w L. (Klient), umowę o świadczenie usług. Za zleczone usługi Spółka wystawiała Klientowi fakturę VAT w ciągu 7 dni od zakończenia okresu rozliczeniowego (§2.1.). Klient natomiast zobowiązał się do zapłaty należności w ciągu 7 dni od daty wystawienia faktury przelewem (§2.3.). W przypadku zakwestionowania przez Klienta faktury, bądź jej części, Klient miał obowiązek poinformować Spółkę w ciągu 7 dni od daty wystawienia faktury. Po tym okresie strony uznawały wierzytelność za bezsporną (§2.6.). W przypadku zakwestionowania przez Klienta części wierzytelności, Klient zobowiązany był opłacić terminowo część niekwestionowaną (§2.7.). W przypadku braku płatności faktury we wskazanym terminie, Spółka miała prawo zablokować Klientowi dostęp do konta, a także zaliczyć na poczet przeterminowanych należności pobrania należne Klientowi (§2.9.). W §5 pkt 1 umowy strony zastrzegły, iż wszelkie zmiany umowy wymagają formy pisemnej, pod rygorem nieważności (okoliczności bezsporne; umowy o świadczenie usług, k. 17-18).

W dniu 31. października 2015 roku spółka R2G wystawiła na rachunek G. B. fakturę VAT nr (...) na kwotę 1.321,63 zł brutto, z terminem płatności do dnia 9. listopada 2015 roku (faktura VAT, k. 136).

G. B. złożył reklamację na powyższą fakturę VAT, w zakresie nałożenia na niego opłaty dodatkowej za wysłanie paczek w sobotę (korespondencja e-mail, k. 141).

W dniach: 9. listopada 2015 roku G. B. dokonał dwóch wpłat na rzecz spółki R2G: 454,83 zł i 866,80 zł. Powyższe opłaty zostały zaliczone na poczet należności z faktury VAT nr (...) (wyciąg z rachunku bankowego, k. 135).

W okresie od 16. listopada 2015 roku do 30. listopada 2015 roku G. B. zlecił przewóz 14 przesyłek. Zlecenie zostało wykonane przez (...) spółkę (...), zgodnie z ich cennikiem (okoliczności bezsporne; cennik, k. 19-19v., zestawienie, k. 20).

Operator Logistyczny (...), w przypadku przesyłek zagranicznych, naliczał dodatkowe opłaty między innymi za doręczenie w strefie rozszerzonej: 100,00 zł netto oraz za paczki nietypowe – 120,00 zł netto (cennik, k. 92-94v.).

W dniu 30. listopada 2015 roku spółka R2G wystawiła na rachunek G. B. fakturę VAT nr (...) na kwotę 2.022,80 zł brutto, z terminem płatności do dnia 8. grudnia 2015 roku. Na powyższą kwotę składały się: 336,79 zł brutto, tytułem usług transportowych wykonanych przez spółkę (...), 702,01 zł brutto, tytułem usług transportowych wykonanych przez (...), 246,00 zł brutto, tytułem opłat strefowych (...) dla przesyłek nr: (...) i (...) oraz 738,00 zł brutto, tytułem opłat za paczki niestandardowe (...) 5 sztuk (faktura VAT, k. 22).

W dniu 2. grudnia 2015 roku G. B. zwrócił się do spółki R2G z prośbą o wystawienie korekty faktury VAT nr (...) z uwagi na nieprawidłowe naliczenie opłat strefowych (...) oraz opłat za paczki niestandardowe (korespondencja e-mail, k. 52).

Pracownik spółki R2G – J. K., poinformowała, iż dla dwóch przesyłek została doliczona opłata strefowa, o czym Klient jest informowany przy składaniu zamówienia poprzez wyświetlenie się kodów pocztowych, w których one obowiązują. Co do przesyłek zakwalifikowanych jako niestandardowe, numer: (...), (...), (...), (...) i (...), przedstawiciel spółki poprosił o informację jak były one zapakowane, celem złożenia reklamacji u Operatora Logistycznego (korespondencja e-mail, k. 52).

G. B. nie zgodził się z nałożeniem opłat strefowych, wskazując, iż powinny one zostać naliczone automatycznie przy wycenie przesyłki – jak w przypadku operatora (...). Jednocześnie wskazał, iż przesyłki zakwalifikowane jako niestandardowe były, tak jak zawsze, zapakowane w kartony, w formie prostokąta i zawinięte w folię stretch (korespondencja e-mail, k. 52).

Reklamacja została przekazana do Operatora Logistycznego (...) (korespondencja e-mail, k. 52).

Operator nie uwzględnił reklamacji. W decyzji z dnia 7. stycznia 2016 roku wskazano, iż koszt za usługi numer: (...), (...), (...), (...) i (...) został naliczony prawidłowo, zgodnie z cennikiem. Przesyłki zostałyby oznaczone jako niestandardowe z powodu kształtu. Przesyłkami niestandardowymi były między innymi paczki z wystającymi elementami lub owinięte w materiał uniemożliwiający swobodne przesuwanie po sorterze takie jak guma itp. Owinięcie paczki w folię stretch utrudnia przesuwanie jej po sorterze i z tego względu konieczna jest obsługa ręczna tej paczki (pismo z dnia 7. grudnia 2016 r., k. 53-54, zeznania świadka M. S., k. 67v.-69v.).

W okresie od 1. grudnia 2015 roku do 15. grudnia 2015 roku G. B. zlecił przewóz 6 przesyłek. Zlecenie zostało wykonane przez (...) spółkę (...), zgodnie z ich cennikiem (okoliczności bezsporne; cennik, k. 19-19v., zestawienie, k. 21).

W dniu 16. grudnia 2015 roku spółka R2G wystawiła na rachunek G. B. fakturę VAT nr (...) na kwotę 913,12 zł brutto, z terminem płatności do dnia 23. grudnia 2015 roku. Na powyższą kwotę składały się: 68,95 zł brutto, tytułem usług transportowych wykonanych przez spółkę (...), 401,37 zł brutto, tytułem usług transportowych wykonanych przez (...) oraz 442,80 zł brutto, tytułem opłat za paczki numer: (...), (...) i (...), jako paczki niestandardowe (...) (faktura VAT, k. 23).

Naliczone opłaty dodatkowe w fakturach VAT nr: (...) i (...) dotyczyły przesyłek zagranicznych (zeznania świadka M. S., k. 67v.-69v.).

W piśmie z dnia 8. grudnia 2015 roku, G. B., wskazał, iż obciążenie go opłatą strefową za przesyłki numer: (...) i (...), w jego ocenie stanowi błąd systemu. Zaznaczył, iż za każdym razem sporządza kalkulację wysyłanych przesyłek, uwzględniając przy tym opłaty strefowe, które przez (...) są doliczane do ceny końcowej. Wskazał, iż tak samo powinno być w przypadku dokonywania wysyłki za pośrednictwem (...). G. B. nie zgodził się również na obciążenie go opłatami dodatkowymi za przesyłki niestandardowe numer: (...), (...), (...), (...) i (...). Wskazał, iż wszystkie przesyłki były standardowe, mierzone w obecności kuriera. Nie przekraczały one łącznych wymiarów 300 cm objętości. Zaznaczył także, że nie otrzymał żadnego potwierdzenia o wyjaśnienia dlaczego te przesyłki zostały uznane za niestandardowe. G. B. wezwał spółkę R2G do wystawienia faktur korygujących, celem dokonania zapłaty kwoty bezspornej – 1.038,80 zł (pismo z dnia 8. grudnia 2015 r., k. 38).

W dniu 17. grudnia 2015 roku G. B. wpłacił na rachunek bankowy spółki R2G kwotę 903,10 zł, wskazując w tytule przelewu fakturę VAT nr (...) minus reklamacja faktury VAT nr (...) (1.038,80 zł – 135,70 zł), a w dniu 30. grudnia 2015 roku wpłacił kwotę 470,32 zł, wskazując w tytule przelewu pozycję 1 i 2 faktury nr (...) (wyciąg z rachunku bankowego, k. 135).

(...) obsługujący płatności klientów w spółce R2G automatycznie zaliczał dokonane wpłaty na najstarsze zaległości. W przypadku zainicjowania postępowania reklamacyjnego, kwoty sporne były blokowane w systemie na okres do dnia wydania decyzji dotyczącej złożonej reklamacji. Do tego czasu kwota sporna nie jest wymagalna. Dopóki nie zostanie wszczęte postępowanie reklamacyjne, brak jest podstaw do blokowania kwoty spornej, a co za tym idzie, brak jest możliwości zarachowania dokonanych wpłat inaczej niż na zaległość najstarszą (zeznania świadka M. S., k. 67v.-69v.).

Spółka R2G dopiero po otrzymaniu specyfikacji przewoźnika była w stanie zweryfikować czy deklaracja klienta, która była podstawą wyceny, a następnie zafakturowania, była zgodna ze stanem faktycznym. Weryfikacji tej dokonywali przewoźnicy. Prawidłowość tej weryfikacji spółka R2G sprawdzała, na życzenie klienta, w postępowaniu reklamacyjnym (zeznania świadka M. S., k. 67v.-69v.).

Pismem z dnia 20. stycznia 2016 roku, doręczonym w dniu 25. stycznia 2016 roku, spółka R2G wezwała G. B. do zapłaty kwoty 1.562,50 zł, na którą to kwotę składały się: 913,12 zł tytułem nieuregulowanej części faktury VAT nr (...) i 649,38 zł, tytułem nieuregulowanej części faktury VAT nr (...) (wezwanie do zapłaty z potwierdzeniem odbioru, k. 24-26).

Stan faktyczny opisany powyżej był w części – wskazanej powyżej - bezsporny między stronami niniejszego postępowania. Podstawę ustaleń stanowiły zatem twierdzenia strony powodowej niezakwestionowane albo wprost przyznane przez pozwanego, a zatem dotyczące faktów bezspornych.

Przedstawiony powyżej stan faktyczny Sąd ustalił ponadto na podstawie powołanych przy odpowiednich partiach ustaleń dowodów: dokumentów prywatnych i wydruków. Strony nie kwestionowały ich wiarygodności, Sąd zaś nie znalazł jakichkolwiek podstaw, by czynić to z urzędu.

Okoliczności związane ze sposobem rozliczania przez powoda wynagrodzeń za usługi przewozu zlecone przez klientów oraz rozliczeniem usług zleconych przez pozwanego w listopadzie i grudniu 2015 roku, Sąd ustalił na podstawie zeznań świadka M. S.. Sąd uznał je za wiarygodne w całości, gdyż były spójne, logiczne i znajdowały odzwierciedlenie w pozostałym materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

Powód wywodził swoje roszczenie z umowy o świadczenie usług przewozowych.

W ocenie Sądu powyższą umowę należało zakwalifikować jako umowę spedycji. Zgodnie z art. 794 § 1 k.c. Przez umowę spedycji spedytor zobowiązuje się za wynagrodzeniem w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa do wysyłania lub odbioru przesyłki albo do dokonania innych usług związanych z jej przewozem. Umowa spedycji jest zatem umową konsensualną, jednostronnie zawodową, odpłatną i wzajemną. Do jej zawarcia wymagana jest wola obu stron. Ustawa nie nakłada na strony obowiązku zawarcia umowy spedycji w formie pisemnej, wobec tego dopuszczalne jest zawarcie takiej umowy w dowolnej formie.

W niniejszej sprawie znajdują zastosowania także przepisy ustawy prawo przewozowe z dnia 15. listopada 1984 r. (Dz. U. 2012 poz. 1173 t.j.) i odpowiednio przepisy kodeksu cywilnego o umowie przewozu (art. 90 ustawy prawo przewozowe). Zgodnie z art. 774 k.c. przez umowę przewozu przewoźnik zobowiązuje się w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa do przewiezienia za wynagrodzeniem osób lub rzeczy. Z treści powyższego przepisu wprost wynika, że umowa przewozu jest umową odpłatną, a więc za wykonanie przewozu przewoźnikowi przysługuje wynagrodzenie. Kontrahentem przewoźnika w umowie przewozu jest nadawca (wysyłający przesyłkę), a więc na nim spoczywa - na podstawie art. 774 k.c. - obowiązek zapłaty przewoźnikowi wynagrodzenia.

Między stronami bezsporny był fakt zawarcia umowy świadczenia usług przewozowych. Bezsporna była także okoliczność wykonania przez powoda oraz operatorów logistycznych usług przewozu, na podstawie których powód wystawił faktury VAT, będące przedmiotem niniejszego postępowania. Sporem objęta była wysokość dochodzonego roszczenia. Pozwany podniósł bowiem, iż powód niezasadnie obciążył go dodatkowymi opłatami za niestandardowe przesyłki oraz opłaty strefowe.

Zgodnie z rozkładem ciężaru dowodu, wynikającym z przepisu art. 6 k.c. oraz stanowiącego jego odpowiednik procesowy art. 232 k.p.c., powód winien udowodnić okoliczność wykonania umowy, natomiast pozwany winien udowodnić istnienie okoliczności uprawniającej go do powstrzymania się ze spełnieniem świadczenia w postaci zapłaty wynagrodzenia.

W ocenie Sądu powód sprostał ciężącemu na nim obowiązkowi wykazania, że umowy przewozu zostały wykonane. Pozwany nie kwestionował jakości usług świadczonych przez powoda, zatem niewątpliwie zaktualizował się obowiązek zapłaty wynagrodzenia powodowi za świadczone usługi. Wobec faktu, że strona pozwana nie kwestionowała powyższych okoliczności, powód zwolniony był z dalszego dowodzenia swoich twierdzeń w tym zakresie.

Fakt wykonania przez powoda usług nie był okolicznością sporną. Sporna była wysokość wynagrodzenia należnego za te usługi. Strona pozwana zakwestionowała bowiem podstawę obciążenia jej dodatkowymi opłatami.

W niniejszej sprawie to na powódzie spoczywał ciężar wykazania wysokości należnego mu wynagrodzenia. W szczególności powód winien wykazać podstawę naliczenia dodatkowych opłat do ceny za przewóz nadanych przez pozwanego przesyłek. W niniejszej sprawie strona powodowa powoływała się na zapisy regulaminu świadczenia usług przewozu, zgodnie z którymi miała ona prawo, w wyjątkowych przypadkach, za niektóre usługi dodatkowe (m. in. opłata do paczki nietypowej, za dostarczenie rozszerzone), doliczyć opłata po wykonaniu usługi (§6 pkt 7 Regulaminu). Klient zobowiązywał się natomiast do rzetelnego i zgodnego ze stanem faktycznym wypełnienia formularza „Nowe zlecenie” – w szczególności zawartości, wymiarów oraz wagi przesyłki. Podania nieprawidłowych danych mogło spowodować odmówienie odbioru przesyłki przez kuriera, naliczenie opłat zgodnych ze stanem faktycznym oraz naliczenie kary umownej zgodnie z cennikiem (§3 pkt 1-3). Podkreślenia wymaga, iż w niniejszej sprawie znajdzie zastosowanie także przepis art. 48 ust. 1 ustawy z dnia 15. listopada 1984 r. Prawo Przewozowe, zgodnie z którym przewoźnik może sprawdzić, czy przesyłka odpowiada oświadczeniom nadawcy zawartym w liście przewozowym oraz czy zachowane zostały przepisy dotyczące rzeczy dopuszczonych do przewozu na warunkach szczególnych. Sprawdzenia dokonuje się w obecności nadawcy, a jeżeli wezwanie go nie jest możliwe albo gdy nie zgłosi się w wyznaczonym terminie, przewoźnik dokonuje sprawdzenia w obecności osób zaproszonych przez siebie do tej czynności (ust. 2). Wynik sprawdzenia zamieszcza się w liście przewozowym albo dołączonym do niego protokole (ust. 3). W razie stwierdzenia niezgodności oświadczeń zawartych w liście przewozowym ze stanem rzeczywistym przesyłki, koszty sprawdzenia obciążają przesyłkę (ust. 4). Z powyższego wynika, iż przewoźnik posiada uprawnienie do tego, by sprawdzić przesyłkę, ale nie ma takiego obowiązku, pozostaje to do jego decyzji, zależnie od uznania tego za konieczne lub za zbędne. Przewoźnik zatem ma prawo sprawdzić wprowadzone dane przez nadawcę, niewątpliwie dotyczyć to będzie także podanych przez nadawcę wymiarów paczek oraz ich kształtu. Przewoźnik bowiem ma prawo bronić swoich interesów przed klientami, którzy starają się np. uzyskać niższą cenę podając świadomie nieprawdziwe dane stanowiące podstawę kalkulacji ceny. Jednakże sposób sprawdzenia również musi być objęty wiedzą i zgodą obydwu stron i nie może stawiać przewoźnika w uprzywilejowanej pozycji pozbawiając nadawcę praw. Z ust. 2 wynika bardzo istotny wniosek, że przewoźnik nie może dokonać sprawdzenia przesyłki samodzielnie, ale powinny uczestniczyć w tym inne osoby. Zasadą jest, że obecny powinien być nadawca, jako podmiot szczególnie zainteresowany w wyniku tych czynności. Mogą jednak zaistnieć sytuacje, że nadawcy nie będzie przy tych czynnościach, gdyż albo nie było możliwe jego wezwanie, albo mimo wezwania nie zgłosił się w wyznaczonym terminie. Wówczas przewoźnik może dokonać sprawdzenia w obecności osób zaproszonych przez siebie. Powinny to być osoby postronne (co z zasady wyłącza np. pracowników przewoźnika), gdyż w przypadku ewentualnego sporu będą one świadkami. Ze względu na to, że osoby te muszą dać świadectwo co do prawidłowości ustaleń dokonanych przez przewoźnika, powinny one posiadać także odpowiednią wiedzę (czasem nawet specjalistyczną, np. co do rodzaju przewożonego towaru), a z tym może być czasem problem. Jedynie niemożność zaproszenia takich osób lub nieskorzystania przez nich z zaproszenia (przewoźnik nie ma prawa "wymusić" na tych osobach uczestnictwa w czynnościach sprawdzających) powoduje, że świadkami sprawdzenia przesyłki mogą być osoby zależne od przewoźnika lub pozostające z nim w jakimkolwiek innym stosunku (prawnym lub faktycznym). W każdym razie pamiętać należy, iż zawsze przewoźnik powinien podjąć co najmniej próbę zawiadomienia nadawcy o tym, że będzie sprawdzał przesyłkę, a skorzystać z obecności innych osób może dopiero po zaistnieniu przesłanek określonych w ust. 2 (T. Szanciło, Prawo przewozowe. Komentarz. Warszawa 2008).

W regulaminie świadczenia usług przewozu przez powoda nie ma mowy o sprawdzeniu przesyłki w obecności osób towarzyszących lub powiadamianiu nadawcy. Przepisy ustawy Prawo przewozowe są bezwzględnie obowiązujące i nie można umownie zmieniać ich treści, nawet ze względu na funkcjonalność czy wygodę. Dlatego zapis §6 ust. 7 musi być wykładany w świetle powołanego przepisu i jest zgodny z prawem tylko, o ile zachowana zostanie opisana procedura. Tymczasem strona powodowa nie wykazała, iż przy sprawdzaniu paczek została zachowana powyższa procedura. Powód, mimo spoczywającym na nim obowiązku z art. 6 k.c., nie wykazał, iż w celu sprawdzania wymiaru i kształtu paczek zawiadomił nadawcę, jak również, iż odbyło się to przy obecności innych osób zaproszonych przez powoda. Co więcej wynik sprawdzenia przesyłki powinien być w każdym przypadku udokumentowany. Ustawa przewiduje dwie formy dokumentowania: stosowny zapis na liście przewozowym lub w odrębnym protokole, który załącza się do listu przewozowego. Strona powodowa nie przedstawiła stosownych listów przewozowych z uczynionymi na

nich adnotacjami o sprawdzeniu przesyłek. Powód przedłożył wyłącznie faktury VAT, w których została naliczone te dodatkowe opłaty. Powód nie przedstawił żadnych innych dowodów na poparcie swoich twierdzeń. Nie sposób natomiast uznać, iż prawo przewoźnika do sprawdzenia przesyłki realizuje się tak, że nadawca w żaden sposób nie ma możliwości obrony swojego stanowiska i wystarczy, że przewoźnik praktycznie oświadczy, że wymiary, czy sposób zapakowania, były niezgodne aby uznać, iż udowodnił swoje racje. Nie wezwano pozwanego do sprawdzenia przesyłki, żeby mógł się o tym naocznie przekonać.

W niniejszej sprawie, jako paczki niestandardowe, zostały zakwalifikowane paczki powoda, zapakowane w karton i zawinięte w folię stretch. Jak wynika z odpowiedzi przedstawiciela operatora (...) oraz zeznań świadka M. S., właśnie owinięcie paczki tą folią, spowodowało, iż paczka była uznana za nietypową. Nie ma jednej, uniwersalnej definicji przesyłki niestandardowej. Zatem każdy z operatorów logistycznych może definiować taką przesyłkę w inny sposób. Z przedłożonego przez powoda regulaminu nie ma jednakże definicji przesyłek niestandardowych. Powód nie przedłożył także regulaminu operatora logistycznego wykonującego przewóz, z którego treści wynikałaby ta definicja. Dopiero w treści odpowiedzi na reklamację pozwanego wskazano, że przesyłkę zawiniętą w folię stretch operator (...) uznaje za niestandardową. Strona powodowa nie wykazała natomiast, iż pozwany posiadał taką wiedzę przed nadaniem przesyłki. Nie podjęła żadnej inicjatywy dowodowej mającej na celu wykazanie, że regulamin operatora wskazywał co jest paczką nietypową, jak również, że pozwany miał możliwość zapoznania się z treścią tego regulaminu. Jak wynika z korespondencji e-mail prowadzonej przez strony, przesyłki nadawane przez powoda były zawsze pakowane tak samo oraz sprawdzane, w zakresie wagi i wymiarów, w obecności kuriera. W sprawie będącej przedmiotem rozstrzygnięcia trudno się zatem dopatrzeć złej woli po stronie pozwanego i zamiaru oszukania powoda. Pozwany współpracował z powodem od kilku miesięcy wysyłając określony rodzaj paczek, które były pakowane w podobny sposób – owinięte w folię stretch, co było akceptowane przez obydwie strony. Skoro przez cały czas wysyłane były podobne paczki to znaczy, że już wcześniej pozwany wysyłał paczki, które mogły być uznane za niestandardowe.

W związku z powyższym, w ocenie Sądu, powód nie ma prawa żądać ceny wyższej, gdyż sprawdzenia wyliczenia jej podstaw nie dokonano zgodnie z przepisami ustawy. Jak już wskazano nie przedstawiono nawet listów przewozowych ze stosownymi adnotacjami, czy też protokołów dotyczących sprawdzenia przesyłek. Niewątpliwie ciężar dowodu w tym zakresie obciążał powoda, jednakże nie sprostał on temu obowiązkowi.

Inaczej jest natomiast w przypadku naliczenia opłat strefowych. W tym przypadku nie ma bowiem zastosowania art. 48 prawa przewozowego. Sprawdzenie przesyłki ma bowiem na celu wyłącznie zweryfikowanie oświadczeń nadawcy co do przesyłki (np. jej stanu, opakowania, ilości rzeczy). W tym przypadku zatem znajdują zastosowanie zapisu §6 pkt 7 Regulaminu.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany podniósł wyłącznie, iż brak jest podstaw do obciążenia go opłatami dodatkowymi. Nie sprecyzował natomiast zarzutu dotyczącego obciążenia go opłatami strefowymi. Z treści przedłożonej przez strony korespondencji wynika natomiast, iż pozwany w toku postępowania reklamacyjnego nie kwestionował podstaw do nałożenia tych opłat co do wymienionych w fakturze VAT przesyłek. W toku postępowania strona pozwana także nie kwestionowała, iż nadane przesyłki nie były przesyłkami krajowymi, jak również, że przesyłki, które zostały wysłane za granicę podlegały dodatkowej opłacie z tytułu opłat strefowych. Pozwany nie kwestionował także, iż z cennika operatora (...) wynikało, iż opłata ta wynosi 100,00 zł netto. Pozwany w pismach kierowanych do powoda, jak słusznie zauważyła strona powodowa, wskazał wyłącznie na uciążliwość jaka wiąże się z tym, iż opłaty te nie wyświetlają się automatycznie przy wycenie przesyłki, jak w przypadku innego kuriera logistycznego. Okoliczność ta jednak nie może stanowić podstawy do odmowy spełnienia świadczenia. Pozwany zawierając z powodem umowę, której integralną częścią był regulamin, wyraził zgodę na jednostronne uprawnienie powoda do zweryfikowania przesyłki także pod kątem dostarczenia w strefie rozszerzonej i ustalenia na tej podstawie uzupełniającego wynagrodzenia. Tym samym, w ocenie Sądu, strona powodowa była uprawniona do obciążenia pozwanego dodatkowym opłatami za dostarczenie przesyłek w strefie rozszerzonej.

Na uwzględnienie w części zasługiwał natomiast zarzut pozwanego odnośnie spełnienia świadczenia dochodzonego pozwem. Zgodnie z art. 451 § 1 k.c. dłużnik mający względem tego samego wierzyciela kilka długów tego samego

rodzaju może przy spełnieniu świadczenia wskazać, który dług chce zaspokoić. Jednakże to, co przypada na poczet danego długu, wierzyciel może przede wszystkim zaliczyć na związane z tym długiem zaległe należności uboczne oraz na zalegające świadczenia główne. Stosownie do treści § 3 w braku oświadczenia dłużnika lub wierzyciela spełnione świadczenie zalicza się przede wszystkim na poczet długu wymagalnego, a jeżeli jest kilka długów - na poczet najdawniej wymagalnego. Pozwany uiszczając w dniu 17. grudnia 2015 roku kwotę 903,10 zł wskazał w tytule przelewu, iż przeznacza ją na poczet faktury VAT nr (...), po uwzględnieniu kompensaty w wysokości 135,70 zł, z tytułu reklamacji faktury VAT nr (...). Wobec jednak okoliczności, że pozwany, pomimo spoczywającego na nim obowiązku z art. 6 k.c., nie wykazał, iż jego reklamacja została uwzględniona, a zatem, że przysługiwało mu prawo do dokonania kompensaty z należnością powoda, a co za tym idzie powyższa kwota nie pokrywała w całości powyższej należności, wierzyciel – powód, winien dokonać wyboru, który dług chce zaspokoić w pierwszej kolejności. Jego pole manewru ogranicza jednak wskazanie przez pozwanego konkretnej faktury VAT, a ponadto konkretnych pozycji z tej faktury, a zatem powód nie mógł zaliczyć tej kwoty na poczet innego długu. Może on jedynie zdecydować o sposobie zarachowania tej kwoty w stosunku do należności ze wskazanych w konkretnej fakturze VAT. Oczywiście strony mogły dokonać innych ustaleń w zakresie sposobu zarachowania dokonanych wpłat, przepis art. 451 k.c. jest bowiem przepisem względnie obowiązującym. W niniejszej zaś sprawie strona powodowa takiej okoliczności jednak nie wykazała. Z zeznań świadka M. S. wynikało, iż to system księgowy powoda dokonywał automatycznego księgowania wpłat na poczet najdawniej wymagalnych długów. Czynność tę uznać jednakże należało za pozostającą w sprzeczności z treścią art. 451 § 1 k.c. Jak wskazano powyżej, z przedłożonych przez powoda dokumentów, nie wynikało, iż strony ustaliły inny, niż wynikający z art. 451 k.c. sposób księgowania dokonywanych przez pozwanego wpłat. Tym samym strona powodowa nie mogła zarachować dokonanych wpłat na poczet innych należności, nie objętych oświadczeniem dłużnika. Jeśli chodzi o wpłatę na kwotę 903,10 zł, to jak wynika z twierdzeń powoda, zarachował ją, zgodnie z oświadczeniem pozwanego, na poczet należności wynikającej z pozycji 1 i 2 faktury VAT nr (...). Powyższa kwota nie pokryła w całości należności z tych pozycji, jednakże okoliczność ta nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, bowiem należność wynikająca z pozycji 1 i 2 powyższej faktury VAT nie jest objęta żądaniem pozwu. Jeśli zaś chodzi o dokonaną przez pozwanego, w dniu 30. grudnia 2015 roku, wpłatę kwoty 470,32 zł, na poczet pozycji numer 1 i 2 faktury VAT nr (...), to pozwany dokonał nieprawidłowego zarachowania powyższej kwoty. Pomimo złożenia przez pozwanego oświadczenia o sposobie zarachowania tej kwoty, powód zaksięgował ją na poczet należności wynikającej z faktury VAT nr (...). Czynność ta nie była również prawidłowa z tego względu, iż pozycja 3 i 4 powyższej faktury VAT była przedmiotem postępowania reklamacyjnego. Jak wynika natomiast z zeznań świadka M. S., co znajduje odzwierciedlenie w §2 pkt 7 umowy, do czasu rozpoznania reklamacji klienta, sporna kwota nie była wymagalna. Tym samym powód nie mógł zarachować tej kwoty na poczet długu najwydajniej wymagalnego, w trybie art. 451 § 3 k.c. również z tego względu. W dniu dokonania przez pozwanego powyższej wpłaty, należność powoda wynikająca z pozycji 3 i 4 tej faktury VAT, nie była jeszcze wymagalna. W niniejszej sprawie poza sporem była okoliczność, iż pozwany złożył reklamację na powyższą fakturę VAT, przed upływem terminu płatności tej faktury. Rozpoznanie reklamacji nastąpiło dopiero w dniu 7. stycznia 2016 roku. Wtedy też, wobec nieuwzględnienia reklamacji przez operatora, należność powoda stała się wymagalna. Tym samym zaksięgowanie dokonanej przez pozwanego w dniu 30. grudnia 2015 roku wpłaty, na poczet długu wynikającego z faktury VAT nr (...), było sprzeczne z treścią art. 451 § 1 k.c. Powyższa wpłata powinna zatem, zgodnie z dyspozycją dłużnika, zostać zaksięgowana na poczet faktury VAT nr (...) (pozycja 1 i 2).

Tym samym uznać należy, że roszczenie powoda, w zakresie należności z pozycji 1 i 2 faktury VAT nr (...), na skutego jego spełnienia w dniu 30. grudnia 2015 r., wygasło przed dniem wniesienia pozwu.

Nie ulega jednakże wątpliwości, iż zapłata za powyższą fakturę VAT nastąpiła z opóźnieniem. Tym samym strona powodowa uprawniona była do naliczenia odsetek ustawowych za opóźnienie w zapłacie powyższej faktury VAT od dnia wymagalności, tj. 24. grudnia 2015 r. do dnia zapłaty – 30. grudnia 2015 roku.

Mając na względzie powyższe, Sąd na podstawie art. 794 §1 k.c. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę w wysokości 246,00 zł. W pozostałym zaś zakresie powództwo oddalił.

O obowiązku zapłaty odsetek ustawowych od zasądzonej kwoty należności głównej Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c.

Sąd oddalił ponadto powództwo w nieznacznej części w zakresie żądania odsetkowego pozwu. Strona powodowa wniosła o zasądzenie odsetek ustawowych za opóźnienie od należności głównej z faktury VAT nr (...) od dnia następnego po upływie terminu płatności, tj. od dnia 9. grudnia 2015 roku do dnia zapłaty. Tymczasem, jak wskazano powyżej, należność wynikająca z powyższej faktury VAT, w zakresie kwoty 246,00 zł – opłat strefowych, stała się wymagalna po otrzymaniu decyzji dotyczącej postępowania reklamacyjnego. W związku z czym Sąd zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie w zapłacie powyższej faktury VAT za okres od dnia następnego po wydaniu tej decyzji, tj. od dnia 8. stycznia 2016 roku do dnia zapłaty. W pozostałym zaś zakresie oddalił żądanie odsetkowe pozwu jako niezasadne.

Rozstrzygając o kosztach procesu Sąd oparł się na dyspozycji przepisu art. 100 k.p.c. i dokonał stosunkowego ich rozdzielenia. Powód wygrał sprawę w zakresie, w jakim powództwo zostało uwzględnione, zaś pozwany w części, w jakiej Sąd oddalił powództwo. W konsekwencji pozwany winien ponieść koszty procesu w 16%, zaś powód w 84%.

Wydatki poniesione przez powoda w niniejszej sprawie sprowadzają się do: opłaty stosunkowej od pozwu w wysokości 30,00 zł, wynagrodzenia pełnomocnika należnego stosownie do § 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22. października 2015 r., w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. 2015, poz. 1804) w kwocie 900,00 zł oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w wysokości 51,00 zł (łącznie 981,00 zł).

Strona pozwana nie podniosła żadnych kosztów postępowania.

Do rozliczenia zatem pozostały koszty procesu w łącznej kwocie 981,00 zł. Ponieważ pozwany winien ponieść 16% kosztów procesu (156,96 zł), Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 156,96 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Biorąc pod uwagę wszystkie powołane wyżej okoliczności, Sąd na podstawie wskazanych w uzasadnieniu przepisów orzekł jak w wyroku.

Sędzia Aleksandra Zielińska-Ośko

Z. Odpis uzasadnienia wraz z odpisem wyroku doręczyć pełnomocnikowi powoda